

постановления и т.н. фактически не са свършили очакваната работа и съответно набелязаните цели на държавната политика към „българските цигани“ не са били постигнати. Във всеки следващ документ, въпреки препотвърждаването на „правилната политика“, се възпроизвеждат същите нерешени въпроси, трудности и проблеми.

4.2. Ситуацията в София

На 13 юли 1970 г. първият зам.-председател на ИК на СГНС внася „доклад относно: подобряване на условията на работа и живот на населението от цигански произход в град София“:

През м.март т.г. беше извършена проверка на наличното население от цигански произход, живущо в гр. София, без това от крайградската част на Софийската община. От събраните сведения се установи, че в гр. София към 30 март 1970 г. има 2761 семейства с 11 848 души. По районни народни съвети те се разпределят така: Благоевски – 136 семейства с 556 души; Коларовски 186 семейства със 786 души; В. Левски -354 семейства с 1490 души и Димитровски 2085 семейства с 9036 души. По компактна маса циганското население живее в кварталите Филиповци, Факултета, Татарли, Баталова воденица, Хр. Ботев, Орландовци и Надежда. Извършената проверка не може да се счита за точна, но дава най-добри и близки до точните данни. Населението от цигански произход по редица етнически, исторически и социални причини значително е изостанало в своето културно развитие, в сравнение с общото ниво на българския народ (ДА-София, ф. 65, оп. 7, а.е. 286, л. 207).

След задължителните фрази за подобряване на живота на населението от цигански произход след социалистическата революция в България се очертават следните вече добре познати проблеми: висок процент неработещи; висок процент без квалификация; висок процент неграмотни; висок процент непосещаващи редовно училище деца; лоши жилищни условия.

Често явление е в една стая да живеят 2–3 семейства. Може да се посочат редица жилища, където липсват най-елемен-